

PROLOGAS

Ant pilko asfalto nutiškę dideli lietaus lašai. Akinančios automobilio žibintų šviesos. Šaižus padangų cyptelėjimas. Smūgis. Visur, kiek akys aprėpia, mėtosi priekinio stiklo šukės. Ant žemės lėtai plinta klampaus kraujo bala. Lyg nelaimės pranašės tolumoj nuaidi greitosios pagalbos sirenos.

Visas permirkęs prakaitu pabundu iš jau įprastu tapusio košmaro. Trumpam užsnūdau ant sofos prie įjungto televizoriaus, kuris vis dar rodo vakaro žinias. Vėl sapnavau jos mirtį. Pakilęs nusibraukiu šlapius plaukus nuo kaktos ir lėtai žingsniuojau praverti lango, už kurio nakties tylą drumsčia čirpiantys žiogai. Plūstelėjęs šviežio oro gurkšnis iškart atgaivina.

1 dalis

Viktorija

Atveriu buto langą ir įkvepiu pilnus plaučius oro. Nors kitapus – ne pušynai, o tik nuskuręs berželis monolitų apsupty, jaučiu plūstelint gaivą. Nusižiovauju ir tingiai patraukiu į savo jaukią virtuvę. Kaip visuomet, vakare norisi ko nors saldaus, tad rankos nejučia tiesiasi į du per stebuklą užsiliokusius saldinius. Mmm... Dievinu šokoladą ir jausmus, kuriuos jis manyje pažadina. Prakandu glotnią širdelės formos pagundą, ir karamelinis įdaras išsilieja mano burnoje.

Ai! Nutvilko aštrus danties skausmas. Trindama skruostą išspjaunu į kriauklę saldainio likučius. Na, gražiausia – vėl reiks kulniuot pas odontologę. Vėl krūva pinigų, nes ten vos išsižioji – jau mokėk... Paskubomis lukštenu tabletę ibupro-mo ir, užgėrusi vandeniui, tikiuosi, kad skausmą kaip ranka nuims. Bet kur tau – visą naktį vartausi lovoj ir kaukiu it vilkas prieš pilnatį.

Rytas išaušta saulėtas, bet tik ne man. Visa laimė – laisvadienis. Kur ten džiaugsies skaisčia saule, kai pusę nakties nori nenori atlieki kadastrinius matavimus savo bute – iš

kampo į kampa. Rodyklei pasiekus išganingą aštuntą valandą, griebiu telefoną ir renku klinikos numerį. Kol klausausi kvietimo signalo, trypčioju vietoje – na atsiliepkit kas nors!

– Odontologijos klinika klauso. Kuo galiu padėti?

„Kuo, kuo, pedikiūro su parafino vonelėm reikia!“ – nusi-keikiu mintyse. Na ir kvaili klausimai!

– Labas rytas. Norėčiau užsiregistruoti vizitui. Labai skauda dantį.

– Minutėlę. Pažiūrėsiu, kada yra laisvas laikas, – girdžiu tarškant klaviatūrą.

– Kitą penktadienį, po savaitės, tinka?

– Kitą penktadienį? – išmenu jau perbalusi, skaičiuodama negausias vaistų atsargas.

– Nors... palaukit, vienas pacientas atšaukė vizitą, galim jus priimti šiandien, po pirmos penkiolika.

Aleliuja! Pakeliu akis į dangų, tiksliau, į savo buto lubas.

– Tinka!

– Pasakykit vardą, pavardę, gimimo metus...

Susirietusi lovoje į kamuoliuką bandau kaip nors pratempti laiką iki vizito. Galiausiai pakylu ir pradedu ruoštis: nors ir labai skauda, kruopščiai išsivalau dantis. Tuomet suimu visada nepaklusnius plaukus į arklio uodegą, ilgai nesvarsčiusi apsivelku nuskalbtą juodą palaidinę, išoku į plėšytus džinsus. Vertinamai nužvelgiu save vonios kambario veidrodyje: gal ir ne diva, bet juk ne į vakarėlį – tiks! Pagriebusi nuo komodos rankinę išskubu iš namų. Pakeliui sukaltu maldelę finansų dievams, tikėdamasi, kad po vizito dar liks pinigų pietums. Po kelių minučių įžengiu į odonto-

logijos kliniką visai netoli mano namų. Vos spėju įkelti koją, registratorė, kaip nurodo darbo kortelė – Julija, pakelia nuo kompiuterio galvą ir žvilgteli pro gausiai tušu padažytas blakstienas.

– Jūs pas ką? – klausia jau girdėtas balsas.

Protu ji tikrai nepasižymi... Pas ką dar galima ateit į odontologijos kliniką? Užverčiu akis.

– Laba diena, jūs mane užregistravot po pirmos penkiolika.

– A, taip, prisėskit, gali tekti šiek tiek palaukti.

Aha, jau matau tą šiek tiek... Aną savaitę draugė laukdama prie neurologo kabineto visą šaliką numezgė! Prisėdusi ant aprintos mėlynos sofutės dairausi aplink: ant staliuko tvarkingai išdėlioti lankstinukai apie burnos priežiūrą, priešais kabo milžiniškas danties plakatas. „Randa, kuo pasipuošt sienas“, – kilsteliu antakį. Patogiau įsitaisiusi, įsijungiu instagramą. Dorai net nespėju peržiūrėti naujausio žinomos nuomonės formuotojos *storio*, kai dėmesį patraukia juokas. Iš kabineto tiesiog plaukte išplaukia senjorė jaunatviškai nuraudusiais skruostais. „Turbūt šiandien kažkas padaugino valerijono“, – nepiktai pasišaipau mintyse.

Netrukus tarpduryje išdygusi gydytojo asistentė pakviečia mane užeiti. Spustelėjusi šaltą durų rankeną plačiau atveriu kabineto duris.

– La...ba diena, – sulemenu išpūtusi akis. Kabineto gilumoje manęs laukia kaip iš akies luptas Ijanas Somerhalderis, vaidinęs „Vampyro dienoraštyje“: aukštas, tamsių, vos pašiauštų plaukų, mėlynų akių, o apie tokius rankų raumenis galėtų pasvajot pats Švarcnegeris. Tankiai sumirksiu. Rupūs miltai, gal tik pasirodė? Kiek vaistų išgėriau šiąnakt? Dar ir

pavalgyt negalėjau per tą skausmą... Nevalingai pasitaisau akinius ant nosies ir neužtikrintai žengiu miražo link. Nesivaidena, o jau buvau išsigandusi. Odontologas kreipiasi į mane prikimusi, gundančiu balsu, ir aš suskumbu atsisėsti į apžiūros kėdę, nes šiek tiek virpa keliai.

– Kuo skundžiatės? – teiraujasi žvelgdamas tiesiai į akis.

– Aš aaa... aš... man... dantį... skauda, kai kandu... – Dar ir mikčiot pradėjau įpusėjusi trečią dešimtį. Puikumėlis.

– Ir ką ketinote sukandžioti? – girdžiu jo balse sarkazmo gaidelę.

– Aš... saldainį kandau... – nerišliai bandau aiškinti situaciją.

– Kurioj pusėj jaučiat diskomfortą? Prašom išsižioti.

Kurioj pusėj? Širdis kurioj pusėj duodas, tai žinau, bet kurį dantį skauda – nors užmušk, neprisimenu. Iš to jaudulio tik nebyliai trukteliu pečiais.

– Tuoj pažiūrėsime, ką čia turim, – uždega apžiūros lempą ir pasilenkia virš mano sutrikusio veido.

Stipriai užsimerkiu ir bandau nuraminti besidaužančią širdį. Tik permušimų man ir trūko – bus visas būsimos senmergės ligų kompleksas! Mintyse vėl nusikeikiu – juk išlėčiau nepasidažiusi, o ir apsirengusi nei šis, nei tas. Karštiligiškai bandau prisiminti, ar bent pasitėpiau dezodorantu, nes kvėpintis tikrai nebuvo ūpo. Pramerkiu vieną akį pasitikrinti, ar daktariukas niekur nedingo, ir mūsų žvilgsniai akimirką susiduria. Vėl pareigingai užsimerkiu – kam patiktų įkyriai spoksantis pacientas? Kažkaip nepatogu, nors dabar mažiausiai noriu nieko nematyti. Suskimbčioja instrumentai ir burnoje pajuntu tą bjaurų smailą įrankį, kurį, galiu prisiekti, naudojo dar inkvizicijos laikais. Staiga

pūsteli šalto oro srovė, ir aš net pašoku nuo kėdės. Tvirčiau įsikimbu į ranktūrius ir, spjovusi į visas mandagybes, plačiai atmerkiu akis. Jose jau tvenkiasi ašaros. Gražus tai gražus, bet už ką taip kankina?

– Rasele, užrašyk: viršutinis, šešioliktas, pažeistas éduonies, reikia plombuoti, greičiausiai ertmė kariozinė.

Oi, kaip meiliai – *Rasele*. Gal čia jo mergina? Nors ne, kresno sudėjimo, trumpų keistos spalvos plaukų ir dar vyresnė, tikrai negali būti – lengviau atsikvepiu. Ko man taip staiga parūpo odontologo meilės reikalai? Hm, ne taip nugirdau, ar jis paminėjo kažkokius kuriozus? Jų mano gyvenime ir taip netrūksta. Burnoje pajuntu lankstų vamzdelį seilėms susiurbti, ir linksmybės prasideda.

– Paruošk nejautrą. Naudosim artikainą, – kreipiasi į asistentę. – Nesijaudinkit, suleisiu anestetikų ir nieko nejausit, – taria dabar jau man hipnotizuojamu balsu. Sutikdama tik sukinkuoju galva ir pajuntu aštrų adatos dūrį. Odontologui sujudėjus, kaskart nosį pakutena gundantis ambros ir gintaro aromatas – va jis pasikvepinti tikrai nepamiršo. Kol laukiu palaimingai nutirpstančio žandikaulio, slapta apžiūrinėju mėlynąjį.

Ar iš balos tas gražumas? Lažinuosi, kad jo šypsena papuoštų bet kurią dantų pastos reklamą, gaila, vaizdą gadina medicininė kaukė. Po trisdešimties minučių įvairaus knaibymo ir grėžimo vėl išgirstu kojas pakertantį balsą.

– Na štai, panele, – meta žvilgsnį į mano ligos kortelę, – Viktorija, jūsų dantis vėl kaip naujas.

Lengviau atsідustu ir bandau nusirišti tą baisią paklodę, kurią ant manęs užtiesė toji nelemta Raselė. Dar ir siurbtuką vienu metu buvo sugrūdusi į pačią gerklę – tikrų tikriausia

ragana! Mėginu stotis ir susvyruoju. Tik nepavalgyk kartą ir štai – krentu odontologui į glėbį. „Nors gal ir nieko“, – dar spėju pagalvoti, kai tvirtos rankos mane sučiumpa ir sulaiško sekundėlę ilgiau nei derėtų. „Reikėjo dar ir nualpti, būtų kaip tikram filme“, – į šonus įsispraudęs rankas tyčiojasi vidinis balselis.

– Atsargiai, neskubėkit taip pabėgti, – girdžiu lengvą ironiją gražuoliuko balse.

– Kažkaip aptemo akyse, – bandau nevykusiai teisintis ir tirštai nuraustu.

– Rekomenduoju nusipirkti šį dantų skalavimo skystį, tik būtinai su fluoru. Jis sustiprins emalį ir apsaugos nuo ėduonies.

Išberia informaciją prisitraukęs kėdę su ratukais prie darbo stalo, ant kurio stovi kompiuteris.

Stebiu, kaip ilgi pirštai lengvai brūkšteli ant lipniojo lapelio gerai žinomą firmą. Ištiesęs popierėlį įdėmiai žvelgia man į akis, jaučiu, kad šypsosi per kaukę. Mudviejų pirštai trumpam susiliečia, ir aš skubiai kišu rekomendaciją į rankinę. Sugraibiusi išsitraukiu piniginę ir pati nesuprantu, kas mane trukteli už liežuvio.

– Tai kiek skoloj? – tariau lengvai švepluodama, nes vis dar nejaučiu pusės veido. Pasigirsta nuoširdus odontologo juokas.

– Sumokėti reikės registratūroje, ten jums ir pasakys sumą, – ištaria akivaizdžiai tramdydamas juoką.

Na ir apsikvailink taip per visą pilvą! „Ir kas man užėjo“, – klausiu savęs mintyse. Išveblenu padėką ir vos ne paknopstomis puolu durų link.

– Iki malonaus! – atskrieja linksmas balsas, ir aš akimirką meldžiuosi, kad žemė po mano kojomis prasivertų ir nugarmėčiau kartu su visa savo gėda.

„Vika, Vika, tu apgailėtina – elgiesi kaip kokia kaimietė“, – plaku save pusbalsiu ir atkreipiu registratorės dėmesį. Ši atidengia baltutėlius dantis, ilgais nagais subarškina klativatūrą ir nuplėšia iš manęs visus grynuosius, turėtus pinigineje. „Graži ir nevalgius“, – tariu mintyse, vis dėlto negaila, kai toks aptarnavimas. Išspausdinusi kvitą raudonplaukė nuobodžiaujančiu balsu tarsteli atsisveikinimą, bet aš vis dar mindžikuoju vietoje.

– Aš, šitą... norėjau pasiteirauti, koks gydytojas man gydė dantį? Nepastebėjau pavardės... – nespėju baigti sakinio, kai darbuotoja svajingai nusišypso ir ore sumosuoja tušinuku.

– Tai mūsų naujasis specialistas Joris Miliūnas – dirba tik mėnesį, o jau neatsiginam klientų, – išpyškina susižavėjusiu balsu.

„Turbūt klienčių“, – niūriai pagalvoju. Juk net senjorė iš kabineto išėjo krizendama it mokinukė. Akivaizdu, kad gydytojas Joris žavi visas moteriškos lyties atstoves.

Eidama namų link mintyse kartoju simpatiško odontologo pavardę. Reikės patikrinti feisbuke, bent akis paganysiu. O ką – į dantis niekas neduos! Patenkinta tokiu genialiu planu išsišiepiu ir nutirpusi lūpa keistai atvimpia.

2 dalis

Joris

Na ir dienele šiandien! Gerai, kad prieš akis savaitgalis. Nusiėmęs medicininę kaukę pasitrinu jau gerokai apžėlusį smakrą. Pacientams plūstant kaip iš gausybės rago net nebuvo kada papietauti. Reikės perspėti kilometrinėmis blakstienomis klapsinčią registratorę, kad apžiūrai skirtų daugiau laiko – juk ne prie konvejerio juostos dirbu. Nusitraukęs mėlyno latekso pirštines šypteliu. O toji garbanė, kuri kaip kulka išlėkė iš kabineto, visai nieko. Viktorija...

Sprendžiant iš pavardės netekėjusi, o ir žiedo nemūvėjo. Atkreipiau dėmesį, kai iš baimės spaudė ranktūrius taip, kad net krumpLIAI pabalo. Mačiau, kaip paslapčia žvelgė savo šviesiai rudomis akimis, kurias negailestingai slepia masyvūs akinių rėmeliai. Apie kontaktinius lėšius šitas miestelis turbūt negirdėjęs... Nuo to laiko, kai išvykau į didmiestį studijuoti ir dirbti, čia nedaug kas pasikeitė. Gal tik parkai sutvarkyti, atsirado greitojo maisto užkandinių ir didelis sporto klubas. O jame tikrai reikės apsilankyti, nes pastaruoju metu kas vakarą prie naujo „Netflix“ seriale sukemšu po pakelį bulvių traškučių.

Mintys vėl sugrįžta prie paskutinės pacientės. Tyliai nusikeikiu: na, kodėl nesugalvojau paskirti pakartotinę vizitą, pasiūlyti dantų higieną ar panašią procedūrą, kad vėl galėčiau išvysti tas mielas strazdanėles. Šiek tiek nerangi, bet žavinga akiniuotė praskaidrintų mano viengungiškus vakarus. Neslėpsiu – žinau, kaip veikiu moteris. Tokiame mažame miestelyje, kur daugiausia gyvena senjorai arba aludės duris varstantys pilvoti diedai, mano ištreniruotas kūnas ir charizma teikia pranašumo. Niekada nesiskundžiau moterų dėmesiu. Tiesą sakant, užtenka prasitarti, kad esu gydytojas, ir jos dosniai dalija savo kūną.

Ankštame, pridvisusiame kabinete lėtai atsisėgęs balto chalato sagas, kabinu jį ant medinio pakabo ir užveriu sieninę spintą. Ar tik mano sprendimas išvykti iš didmiesčio ir grįžti į Suvalkijos miestą nebuvo klaida? Prestižinė Kau-no klinika garantavo solidų atlyginimą, modernų kabinetą su vaizdu į senamiestį. Viliojo ir žavinga, jauna asistentė, tačiau čia dar turiu nebaigtų reikalų... Stipriai sugniaužiu kumščius, kai mano apmąstymus nutraukia lipšnus į penktą dešimtį įkopusios padėjėjos balsas:

– Tai iki pirmadienio, gydytojau Jori. Savaitgalį gerai pailsėkit, nes iš pat ryto jūsų lauks dėmesio išsiilgusių pacientų virtinė.

Šypsodamasis linkteliu. Darbo stoka šioje klinikoje tikrai negaliu skųstis.

– Ačiū, Rasele, tau taip pat gero savaitgalio. Nepamiršk pailsėti ir mažiau ravėk tuos savo gėlynus!

– Prisiliesti prie žemės man vienas malonumas. – Mielos asistentės veidas tiesiog švyti.

***

Joris